

New Zealand

– hvor min *whānau* har hjemme

Journalist Ninette Birck er vokset op i Sønderjylland, men føler sig hjemme i New Zealand. Nu har hun skabt sig selv en halvårlig deleordning mellem den nordlige og sydlige halvkugle, så hun kan nyde lune somre året rundt - og leve godt på et lille budget.

AF NINETTE BIRCK - FRI@BERLINGSKEMEDIA.DK

Memorabilia samlet gennem et langt liv af god og klog ven.

Stranden i Mount Maunganui er hvid, bred og en perfekt langstrakt halvmåne. Før klipklapperne rammer det brandvarme sand, skal man gå gennem et mindre sæt klitter fyldt med vilde blomster samt Pingao og Spinifex. Pingao ligner marehalm, men bliver helt karrygul, når bladene tørrer ind, mens Spinifex sætter sine frø i en slags bold med pigge, der triller hen ad stranden som amerikanske vindhekse.

Bølgerne, der har rejst uhindret hen over et helt ocean, rammer stranden, og der hvor de løfter sig mest, venturer surferne på at få et lift med de største. De newzealandske strande synes måske noget nær perfekte, men de virker altid lidt forladte, selv på

en god sommerdag i højsæsonen, fordi der er så mange af dem.

Denne dag er en af dem. En perfekt sommerdag, lige op til jul, hvor alle er gået på sommerferie. Børnene leger i sandet, hunde bliver luftet ude, hvor tidevandet har trukket sig tilbage, og enkelte af de tobenede silhuetter bøjer sig ned for at samle en smuk strandskal op og tage den med sig som en souvenir.

30-årsjubilæum

Duften af varmt sand og havluft rammer mine næsebor, og jeg bliver straks bragt tilbage til barndommen ved Vesterhavet, hvor sommerdagene levede de samme sansindtryk.

Jeg ser mod den lille klippehalvø længere oppe ad stranden og kan ikke

“Tre Red Snapper på 8 minutter”.
Foto: Rodney Ngawaka

undgå at lægge mærke til den modne solbrune surfer, som kommer gående mod mig. Det får mig til at tænke på et billede i mit fotoalbum derhjemme, taget dengang jeg som 22-årig var rygsækrejsende og hang ud med Darren. På nærbilledet falder hans lyse krøller ned i ansigtet og den samme klippehalvø kan ses i baggrunden.

Nytåret 1993/1994 var jeg her, og det slår mig pludselig, at det er præcis 30 år siden, jeg kom hertil for første gang. Og så går det for alvor op

for mig, at min kærlighedsaffære med New Zealand, trods to ægteskaber i Danmark, er den længstvarende kærlighedsaffære i mit liv. Det må fejres med mine gode venner Michael og Andrea, som jeg kender fra dengang. Jeg forlader stranden og går direkte op til den bottleshop, der ligger lige rundt om hjørnet fra mine venners hus. Her køber jeg to af de flasker newzealandske bobler, der ligger på kol.

Jeg fortæller ekspedienten, at jeg skal fejre mit 30-års New Zealand-

jubilæum. Han forstår godt, at jeg elsker landet, det gør han også selv. Hvilket ikke er usædvanligt for en *kiwi*, som newzealænderne kalder sig selv.

Under samtalen glemmer jeg næsten at sætte pris på, hvordan det endnu en gang bliver taget godt imod, at jeg er typen, der sludrer med fremmede. Dét er nemlig lige præcis det, man gør i dette land. Alle sludrer med alle og tager sig tid til at være nærværende, personlige og hjælpsomme.

Jeg kan næsten ikke være i min krop af glæde, da jeg træder ind i Michael og Andreas hus. “Vi skal fejre, at vi har 30-års jubilæum”, siger jeg og er allerede selv rørt til tårer.

Tilfældig mellemlanding

Jeg blev student fra Haderslev Katedral-

Billedskønne Lake Moke ligger udenfor Queenstown og er filmlocation for Jane Campions mystiske dramaserie "Top of the lake". Foto: Niels Retbøll

Om Ninette Birck

Uddannet journalist og indtil 2019 redaktionschef og producer på Radio24syv. Mor til to voksne udeboende drenge. Lever nu af freelanceopgaver og har egenhændigt omdannet en off-grid kolonihave på ydre Østerbro til et primitivt opholdsted i sommerhalvåret.

Lever yderst sparsommeligt til hverdag både i New Zealand og Danmark for at få 5-7 deleordningsprojekter til at være bæredygtigt og for at kunne frigøre sig for nødvendigheden af fuldtidsarbejde og -indkomst.

skole i 1992. I løbet af 3. g aftalte jeg med en veninde, at vi skulle spare penge sammen i et år, og så skulle vi rejse med rygsæk i Sydamerika og dernæst i Australien, hvor vi begge var udvekslingsstudenter i løbet af gymnasietiden.

New Zealand var sådan set bare en mellemlanding mellem Santiago de Chile og Sydney. Men da jeg satte mine ben i Aucklands lufthavn, havde jeg mest af alt lyst til bare at være ét sted i lang tid. På Tahiti, hvor vi også mellemlandede, mødte jeg nogle newzealendere, der viste sig at være de første af en uendelig række af hjælpsomme mennesker.

Lige da jeg var kommet til Auckland, blev jeg inviteret til fest i et bofællesskab af mine nye newzealandske venner. Umiddelbart efter festen blev jeg tilbudt at flytte ind i bofællesskabet. *And the rest is history.*

Det er Michael og Andrea fra det gamle bofællesskab, jeg skåler med den eftermiddag i Mount Maungani. I mellemtiden har jeg besøgt dem fire gange. Cath, der også boede i bofællesskabet dengang, har jeg besøgt endnu flere gange. Som en del af bryllupsrejsen forud for mit første ægteskab, som tilflugtssted, da jeg blev alene med to små børn. Som mål for den store mor-son-rejse, da min yngste dreng var 11. Og Cath og hendes familie og Michael og Andrea

udgør sammen med to europæere, jeg fulgte med som blaffer rundt på Sydøen, kernen i min newzealandske vennekreds. De er *Whānau*.

Begrebet *whānau* bliver ofte brugt i New Zealand. Det stammer fra māori-kulturen og kan oversættes som "min valgte familie".

Min *whānau* har været uundværlige i den livsoplægning, jeg nu har kastet mig ud i.

Evig sommer

"Jeg forsøger at give mig selv en syvfem-ordning", svarer jeg ofte lidt for enkelt, når jeg bliver spurgt til mit liv. Syv måneder i Danmark og fem måneder i New Zealand. Sommer – sommer – sommer – sommer.

Jeg føler mig hjemme i New Zealand, for jeg er vokset op på landet i Sønderjylland i et miljø, hvor man kom hinanden ved. Naboer hjalp naboer, man havde frugtbuske og køkkenhaver, og købmanden vidste, hvem man var.

Planer var afhængige af vind og vejr, og hvis det var godt, smed man, hvad man havde i hænderne, og tog til stranden eller spiste udendørs i delyse netter. Man hjalp til, når man kunne, og blev nogle gange tvunget til at slå græs eller muge ud ved hønsene. Jeg sov i telt med min veninde i baghaven, og vi pakgede madpakker og vandrestoffer eller cyklede ud i landskabet.

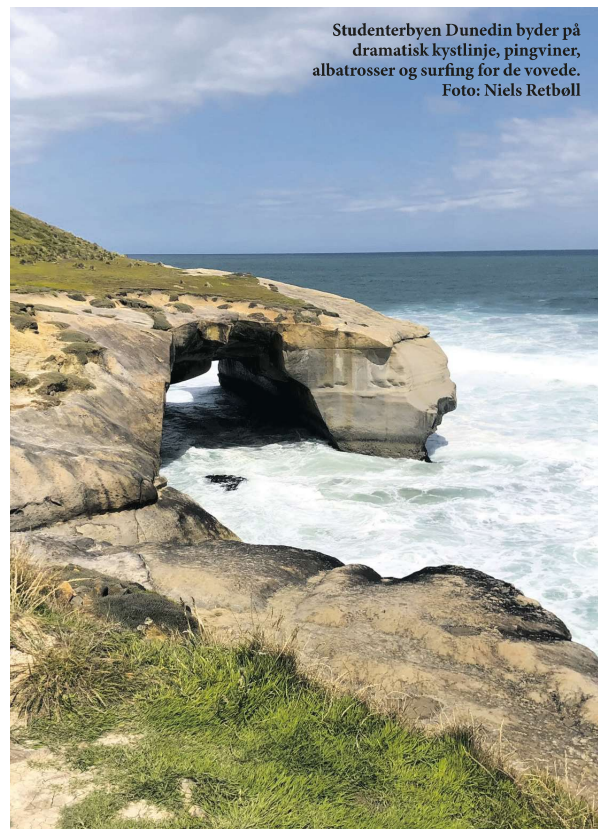

lokalt høstede muslinger tilberedt "māori style", Great Barrier Island.

Ved første øjekast kan New Zealand, trods den helt ustyrligt smukke natur, godt give et lidt bedaget indtryk, men det er netop det, der er en fordel, hvis man savner det barndoms-Danmark, jeg lige ridsede op. For det er netop sådan, det stadig er. Måske bare ganget op med faktor fem.

Som dansker kan jeg godt blive helt forskrækket, når jeg træder ind i en newzealandsk butik, og ekspedienten straks hilser og tilbyder sin hjælp. Det er en kontrast, når man er vant til den danske indadvendthed, der også kan præge ekspedienter i Danmark.

Jeg skal også vænne mig til at få komplimenter på gaden, at der er personale til at pakke min varer i supermarkedet, og at uanset hvilket firma jeg ringer til, så får jeg rent faktisk hjælp af en ansat af kød og blod – jeg bliver ikke bare henvist til en hjemmeside.

Studenterbyen Dunedin byder på dramatisk kystlinje, pingviner, albatrosser og surfing for de vovede. Foto: Niels Retbøll

Ekstrem hjælpsomhed

Når jeg er i New Zealand, skal jeg huske mig selv på, at mine planer ikke må være for faste. Jeg kan have et ønske om at vandre i Tongariro Na-

tionalpark, The Alpine Crossing, men hvis vejret ikke er til det, og chaufføren på vej til startpunktet siger, at

Fortsættes side 12

Little Mount Peel med Canterbury Plain i baggrunden.
Foto Andrea Keast

Morgenkaffen serveret i teltet.
Foto Andrea Keast

»Begrebet whānau bliver ofte brugt i New Zealand. Det stammer fra māori-kulturen og kan over-sættes som "min valgte familie"

Ninette Birck, journalist

Adalwulf (barnebarn), Michael Wilshier, Ninette Birck og Andrea Keast. De voksne fejrer 30 års venskab. Mount Maunganui. Foto: Petra Bullock.

Udsigt over Mount Maunganui surfstrand fra Mauao/"The Mount".

det bedre kan betale sig at vælge en anden dag eller rute, for der er alt for tæt, ja, så følger jeg rådet og går på en anden vildt smuk rute i lidt lavere terræn.

Jeg har i de seneste par år forsøgt at dykke lidt ned i, hvad der kan være baggrunden for den ekstreme hjælpsomhed. Mit bedste bud er, at det dels handler om, at det ikke er mange generationer siden, at onkel James eller onkel Jørgen dukkede op med en båd og kun havde en seddel med adressen på en fjern slægtning i baglommen og dermed skulle hjælpes i gang. Og dels er det en del af maoriernes kultur: dem, hvis forfædre selv var kommet rejsende i kanoer fra andre øer i Stillehavet og havde befolklet øerne og senere kaldt landet Aotearoa.

"Jeg har lavet en gentest, og jeg er 20 procent skandinav," siger manden, der har samlet mig op som blaffer på

øen Great Barrier Island. Det er han stolt af, og han er ikke den eneste med skandinaviske aner eller den eneste kiwi, der får lavet den slags test. De, der identificerer sig som hvide eller Pakeha (māori-sprogets ord for hvid), har oftest blandede europæiske aner.

Det er nemt at være dansker i New Zealand, for de ser os og resten af Skandinavien som forbillede for det samfund, de forsøger at bygge op, og som med under 200 år på bagen er ret ungt. Vi deler ofte humor, interesse for grøn omstilling, gode råvarer og madlavning med dem. Og så interessen for indtagelse af vin samt øl fra mikrobryggerier eller almindelige pilsnere er ofte noget, vi kan samles om. Og så elsker de, hvis man roser naturen, hvilket aldrig er en udfordring, for den er så smukt og varieret, at der er noget for enhver smag.

Følelsen af hjem

"Lucy called, she won't be able to make it, but tell me when you want to go home and she will come and pick you up." Damen fra baren er kommet hen til vores bord på pubben. Lucy er den blonde, smukke britiske pige, der sammen med newzealandske Pete har købt det historiske hus *Tryphena House*. Det har tidligere været et postkontor, men er blevet omdannet til en bolig med værelser til ejeren og gæster.

Uden for pubben er solen gået ned, mens himlen og bugten er farvet pink, orange og rosa. Pohutukawa-træet og de opretstående blade og meterhøje blomsterstande på harekeke-planterne danner den smukkeste silhuet som forgrund til farvespillet. Vejen hjem til Pete og Lucys Tryphena House bugter sig og følger kystlinjen. Min næse rammes både af havets lugt og duftene fra den fugtige

lerskrænt, der huser bregner, nikau-palmer og alverdens andre newzealandske træsorter. Det er rart at gå til fods og lade lykkefølelsen brede sig i hele kroppen, for derefter at blive mødt af Lucy, der foreslår, at vi slutter aftenen af i badekarrene med kolde Corona-øl fra hendes køleskab. Det gør vi selvfølgelig.

På en høj i haven har hun og Pete opsat to badekar på løvfødder, malet dem guldfarvet udvendigt og trukket dem op på solsorten – kaldes på mager fra. Om natten er der en exceptionel god udsigt til Mælkevejen og stjernetegnet, Southern Cross, som også findes i det New Zealandske flag.

Både badekarrene og pubben ligger på øen Great Barrier Island, der har Dark Sky Sanctuary-status. Det

vil sige et sted, hvor nattehimmelen er helt mørk uden forurening fra kunstige lyskilder. Det har Anholt i Danmark også.

Anholt er min favorit – og det samme gælder hurtigt for Great Barrier Island. På denne ø oplever jeg, hvordan der på pubben er lokalt brygget IPA i pint-glasset, lokale musikere, der stiller op til Open Mike Night, andre lokale og turister, der danser, mens den vært, jeg skal overnatte hos gør sig umage og personligt sørger for, at jeg kommer godt hjem.

Jeg er i gode hænder, og under mit ophold på øen mærker jeg tydeligt, at følelsen af at høre hjemme kan opstå mange steder i verden og blandt mange forskellige mennesker. Følelsen kan endda opstå så langt væk fra Sønderjylland, som man overhovedet kan komme på denne klode, nemlig hos min whānau i New Zealand.